ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **P. Č.,** proti žalovaným: **1) Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, **2) Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o ochraně před nezákonným zásahem, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2010, č. j. 7 Ca 133/2009 – 53,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaným se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému usnesení Městského soudu v Praze, kterým bylo rozhodnuto, že se řízení o žalobě zastavuje pro nezaplacení soudního poplatku.

Městský soud v Praze v odůvodnění usnesení uvedl, že žalobce byl dne 27. 9. 2010 vyzván k zaplacení soudního poplatku, na výzvu však nereagoval a soudní poplatek nezaplatil, proto soud podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, řízení zastavil.

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2010 napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. V podání stěžovatel mj. namítl, že předchozí postupy soudu včetně doručování jsou svévolné, stupidní a nesmyslné. Toto hodnocení přičítal postupu, kdy soud doručuje ve stejný den rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o zamítnutí kasační stížnosti proti usnesení o zamítnutí žádosti o osvobození od soudního poplatku spolu s výzvou k zaplacení soudního poplatku. Lhůta k zaplacení soudního

poplatku nemohla uplynout, neboť musí být přiměřená, což se v případě jejího stanovení deseti dnů od dne doručení u osoby v hmotné nouzi vylučuje. Městský soud v Praze ignoroval žádost o osvobození od soudního poplatku a v odůvodnění napadeného usnesení ji zamlčel (žádost podána dne 19. 10. 2010). Podle mínění stěžovatele je šikanózní, že napadené usnesení bylo vydáno ve stejný den, co byla soudu tato žádost zjevně doručena. Není pak na stěžovateli, aby dokazoval, že soudu bylo jeho podání doručeno, navíc uvedené skutečnosti může doložit stvrzenkou. Stěžovatel dále požadoval „odejmutí právní věci správnímu senátu 7 pro nenapravitelné vady přiměřeným užitím o. s. ř.“.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení Městského soudu v Praze v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížními důvody. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem, protože trvání na těchto podmínkách by vedlo jen k dalšímu řetězení téhož problému (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007 č. j. 9 As 43/2007 - 77, dostupný na www.nssoud.cz).

Směřoval–li návrh stěžovatele na „odejmutí právní věci správnímu senátu 7 pro nenapravitelné vady přiměřeným užitím o. s. ř.“ k postupu dle § 221 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále „o. s. ř.“), je nutno podotknout, že podle § 64 s. ř. s. se ve správním soudnictví pro řízení (pokud nestanoví tento zákon jinak) přiměřeně použijí ustanovení prvé a třetí části o. s. ř. Stěžovatelem dovolávaný postup podle § 221 odst. 2 o. s. ř. náležející odvolacímu soudu (zruší-li odvolací soud rozhodnutí proto, že nebyl dodržen závazný právní názor nebo že v řízení došlo k závažným vadám, může nařídit, aby v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný senát, nebo přikázat věc k dalšímu řízení jinému soudu prvního stupně, kterému je nadřízen) je však upraven v části čtvrté o. s. ř. – opravné prostředky a jeho aplikace je tak v soudním řízení správním vyloučena.

O věci samé uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Nejvyšší správní soud připomíná, že je-li kasační stížností napadeno usnesení o zastavení řízení, přichází pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu o zastavení řízení. U kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tedy Nejvyšší správní soud přezkoumává, zda krajský soud postupoval v souladu se zákonem, když zastavil řízení o podané žalobě či návrhu. Kasační stížnost obsahuje nesouhlas stěžovatele s postupem Městského soudu v Praze při posuzování splnění podmínky zaplacení soudního poplatku. Zdejší soud proto přezkoumal postup soudu, který v dané věci vedl k zastavení řízení o podaném návrhu.

Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích *„nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví“*. Podle odstavce 3 téhož ustanovení *„soud poplatníka ve výzvě poučí o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen“*.

Předpokladem zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku je tak nejen to, že poplatek nebyl zaplacen, ale také to, že účastník byl k jeho zaplacení vyzván a poučen o následcích nesplnění výzvy a že marně uplynula lhůta k zaplacení. Zamítl-li soud návrh na osvobození od poplatkové povinnosti, jímž účastník reagoval na výzvu k zaplacení poplatku, musí účastníka opětovně vyzvat k zaplacení, stanovit mu lhůtu a poučit jej o následcích nesplnění výzvy; k prve stanovené lhůtě již nelze přihlížet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2006, č. j. 1 As 27/2005 - 87, dostupný na www.nssoud.cz.).

Městský soud v Praze v souladu s dikcí citovaného ustanovení § 9 zákona o soudních poplatcích poté, co pravomocně zamítl ve věci návrh stěžovatele na osvobození od soudních poplatků usnesením ze dne 12. 10. 2009 a kasační stížnost stěžovatele proti tomuto usnesení byla Nejvyšším správním soudem dne 25. 8. 2010 zamítnuta, spolu s doručením kasační stížnosti zcela správně opětovně stěžovatele vyzval usnesením ze dne 23. 9. 2010 k zaplacení soudního poplatku za podaný návrh. Bylo tomu tak proto, poněvadž po skončení řízení, jehož předmětem bylo posouzení podmínek pro osvobození od soudního poplatku, musí mít stěžovatel jasně stanovenou, byť i třeba krátkou, lhůtu ke splnění své procesní povinnosti. Uvedené usnesení bylo stěžovateli řádně doručeno dne 27. 9. 2010. Usnesení obsahovalo obligátní poučení o negativním důsledku nezaplacení soudního poplatku v podobě zastavení řízení i o možnosti podat návrh na osvobození od soudních poplatků. Ačkoli byla stěžovateli stanovena procesně korektní lhůta 10 dnů od doručení předmětného usnesení, ten soudní poplatek ve lhůtě ani později neuhradil. Uvedená lhůta 10 dnů k zaplacení soudního poplatku je lhůtou beze sporu dostačující ke splnění uvedené poplatkové povinnosti, jestliže by ji stěžovatel splnit chtěl.

Ve shodě se závěry Městského soudu v Praze tak Nejvyšší správní soud uvážil, že v souzené věci byly splněny podmínky pro postup podle § 47 písm. c) s. ř. s., dle kterého soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. V postupu Městského soudu v Praze tedy nelze spatřovat nezákonnost, a proto námitky stěžovatele ve vztahu k napadenému usnesení Městského soudu v Praze považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodné.

Pokud jde o opětovnou žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků v rámci jednoho řízení, jenž byla Městskému soudu v Praze doručena dne 21. 10. 2010, Nejvyšší správní soud pokládá za nutné poukázat na ustálenou správní judikaturu týkající se povinnosti správního soudu rozhodovat o opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku dle § 36 odst. 3 s. ř. s. V rozsudku ze dne 12. 5. 2008, č. j. 3 Ads 43/2007 - 150, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil závazný právní názor, *„jestliže navrhovatel znovu požádá o ustanovení zástupce poté, co již bylo o jeho předchozí žádosti pravomocně rozhodnuto, je správní soud povinen rozhodnout o této opakované žádosti pouze tehdy, pokud navrhovatel doloží, že od doby rozhodování o jeho předchozí žádosti došlo k*

podstatné změně skutečností, jež byly pro posouzení jeho předchozí žádosti ve smyslu § 35 odst. 8 a § 36 odst. 3 s. ř. s. rozhodující". Správní soud je tak povinen rozhodnout o opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku jen v případě, že tato žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné skutečnosti, zejména tedy došlo-li ke změně poměrů účastníka řízení. Z postupu Městského soudu v Praze stran opakované žádosti o ustanovení zástupce lze seznat, že po porovnání první žádosti a nosných důvodů pro zamítavé rozhodnutí s novým nekompletním prohlášením stěžovatele o jeho osobních, majetkových a výdělkových poměrech a tvrzeným doložením rozhodnutí podle zákona č. 111/2006 Sb. v jiných spisech, mohl Městský soud v Praze oprávněně zvážit, že žádost stěžovatele neobsahovala podstatně změněné skutečnosti oproti žádosti první. V kasační stížnosti stěžovatel rovněž neuváděl žádné nové skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že od doby rozhodnutí o jeho první žádosti došlo k podstatné změně jeho majetkových poměrů, ale spokojil se s argumentací o doručení uvedeného prohlášení soudu v den vydání napadeného usnesení, z čehož dovozoval nezákonnost postupu soudu. Jak však již bylo vyloženo výše, Městský soud v Praze nebyl vůbec povinen o takové žádosti meritorně rozhodovat, byť se o tom v usnesení o zastavení řízení výslovně nezmínil.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadené usnesení Městského soudu v Praze netrpí nezákonností podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovaným žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. ledna 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu